

LBRIS

We know
books

Levana Zigmund

MEA SPONTE

Gânduri despre (in)corectitudinea politică a viitorului

Universul Juridic
București
-2024-

Cuprins

Prefață. Ziua în care au murit porcii	7
<i>Sound of Freedom</i> și „conspiraționiștii”	11
OZN-urile. De ce acum?	20
Teoria teoriei conspirației (I): O incursiune în Vizuina Iepurelui.....	30
Teoria teoriei conspirației (II): O circulară secretă	37
Teoria teoriei conspirației (III): Ghid de dezaburire.....	43
Asasinarea lui JFK (I): Marele portal al teoriilor conspirației	51
Asasinarea lui JFK (II): Vârful aisbergului	59
Asasinarea lui JFK (III): Cum se plămădește un asasin.....	66
Asasinarea lui JFK (IV): Prinț și cerșetor.....	75
Asasinarea lui JFK (V): Soborul vrăjitoarelor – actul unu.....	84
Asasinarea lui JFK (VI): Soborul vrăjitoarelor – actul final și Epilog.....	92
Noul proiect UE: abolirea istoriei	101
Oppenheimer – omul care s-a vrut Dumnezeu	118
Holograma lui Yuval Harari și fantoma fascismului	133
Golemul electronic vrea trup	144
Ce mai face lumea de eclipsă (I): America, America.....	155
Ce mai face lumea de eclipsă (II): CERN și semnele Minunatei Lumi Noi	161
Noua Utopie climatică: Se pregătește scoaterea la meza a Planetei – munți, păduri, câmpii, ape... ..	172
Noua Ordine Mondială: Marea ofensivă din septembrie (I) – Accelerarea Agendei 2030.....	183
Noua Ordine Mondială: Marea ofensivă din septembrie (II) – Starea de urgență planetară.....	193
Dar cine este Klaus Schwab, noul consort al ONU?	204

„Mașini spirituale”: Invazia jeluitorilor de suflete	217
Noua Religie Mondială: Cum va fi înlocuită Biblia cu Agenda 2030	232
Noua Religie Mondială (I): Transformarea conștiinței umane în susținerea Agendei 2030 – Primul proiect-pilot – Strategia: crize catalizatoare.....	248
Noua Religie Mondială (II): Mișcarea New Age – Conspirația Vărsătorului – Rețeaua rețelilor	264
Noua Religie Mondială (III): Marii Preoți de la ONU și lumea spiritelor	279
Noua Religie Mondială (IV): Căderea Omului și Pământul Dumnezeu	296
Summitul Viitorului la ONU: succes, eșec sau remiză? Și pentru cine?.....	312
Viitorul omenirii văzut de la ONU: Pactul pentru Viitor – Acordul Digital Global – Declarația privind Generațiile Viitoare	328
Simulații, simulacre și lumea ailaltă.....	343
„Utopia <i>queer</i> ” (I): Magnus Hirschfeld și originile curcubeului – Republica de la Weimar.....	356
„Utopia <i>queer</i> ” (II): Reformarea sexuală a omenirii	369
UE pregătește Vaccinul Anti-Gândire	383

Prefață

Ziua în care au murit porcii

Unul dintre cele mai stranii momente ale anului 2020 a fost sinuciderea în masă și ritualică a presei. Ca într-o reeditare a episodului biblic din ținutul Gherghesenilor, când dracii au intrat în turma de porci și au făcut-o să se arunce în mare.

Brusc, oamenii s-au trezit în beznă, lipsiți total de informații reale. După modelul orwellian, ceea ce era prezentat ca „informație” era doar minciună și propagandă.

Mai sinistru decât în timpul comunismului, când minciuna și propaganda erau grosolane, cusute cu ață albă și, de aceea, relativ benigne, în vremea Covid deghizarea Minciunii a fost mult mai subtilă și înșelătoare.

Iar miza, cu mult mai mare: s-a jucat pe Viață și pe Moarte.

Viața era prezentată ca Moarte și Moartea ca Viață.

Formula „sigur și eficient” era mai liniștitoare și îmbietoare decât invitația la un duș cu Zyklon B.

Atunci s-a petrecut un lucru minunat: în noaptea bântuită de fantasma și monștri s-au aprins luminițe – la început câteva, apoi tot mai multe, sfârtecând bezna.

Oamenii au început să caute singuri adevărul și să-l împărtășească celorlalți.

Într-un elan uimitor și înduioșător, cu o tenacitate neistovită, folosind cu abilitate rețelele de socializare, blogurile, mesageriile sau alte mijloace de comunicare pentru a ocoli cenzura, sfidând represiunea Sistemului, oamenii și-au lăsat preocupările obișnuite și pregătirea de bază și s-au transformat în ziariști.

O dată în plus, funcția a creat organul.

În lipsa presei, oamenii de rând au devenit presă.

Informațiile descoperite de ei și împărtășite semenilor au salvat vieți. Și, mai ales, într-o vreme de umbră disperare, au ținut viu licărul speranței.

Evident surprinși de acest baraj de lumină și adevăr, asediatorii Covid au fost nevoiți să își abandoneze planul inițial și să se retragă.

*Sound of Freedom și „conspiraționiștii”**

Filmul *Sound of Freedom*, lansat în SUA pe 4 iulie 2023, a ajuns deja la încasări de 125 de milioane de dolari, a vândut peste 11 milioane de bilete în sălile de cinema și face, în continuare, valuri în presa internațională.

Pentru cine nu l-a văzut încă, *Sound of Freedom* este un thriller bazat pe o poveste reală despre salvarea unor copii din mâinile unor traficanți de carne vie. Protagonistul este un fost agent al Homeland Security, pe numele lui Tim Ballard (interpretat de Jim Caviezel, cunoscut mai ales pentru rolul din *The Passion of the Christ*, filmul lui Mel Gibson din 2004), care, după ce se ocupase de prins consumatori de pornografie infantilă în SUA, decide să salveze direct victimele – în particular, pe sora unui băiețel pe care reușise să îl extragă dintr-o rețea de trafic sub pretextul că îl cumpără. Acțiunea se mută în Columbia și totul este foarte emoționant, îngrozitor și intens.

Așadar, la prima vedere și fără să povestesc aici toată intriga, este vorba de un film american de acțiune cu rețetă completă: *action-packed* și *heart-wrenching* și *good vs. evil*. În plus – și mai rar –, e și bine jucat.

Și-atunci, de unde controversa? Pentru că, dacă dai căutare pe Google, afli repede că *Sound of Freedom* e un film „controversat”. Este criticat aspru de *Rolling Stone*, de *The Guardian*; *Vanity Fair* enumeră dilemele și ne spune că producătorul își bagă banii la buzunar și nici că-i pasă de ce furtună a iscat. Se vine cu *fact-checker*-i și cu experți și cu niște persoane care știu mai bine situația și uite ce-au spus. Scandal în toată regula.

Trec în revistă principalele critici.

În ordinea deloc aleatorie utilizată de mai toți criticii, aflăm, întâi de toate, că este un film *faith-based*. Eufemismul ascunde și acuză faptul că protagonistul este un om credincios. Filmul nu face abuz de acest aspect, nu ni se țin predici. Dar, în interviurile lui

* Publicat miercuri, 26 iulie 2023, 21:00; <https://www.activenews.ro/opinii/Sound-of-Freedom-si-conspirationistii-183389>.

(unul dintre cele mai bune fiind cel pe care i l-a luat Jordan Peterson), Tim Ballard, agentul din realitate, povestește că, atunci când a decis să încerce să salveze copii traficați, șefii lui din Homeland Security i-au spus că, dacă are o șansă, e tocmai pentru că e credincios. Altminteri, i-au spus, misiunea ar fi „*soul-crushing*” (adică i s-ar zdrobi sufletul), ceea ce aproape i s-a și întâmplat bietului om și nici nu e greu de imaginat. Și-atunci, care e motivul de critică? Să fie o chestiune de principiu, în sensul că „noi nu promovăm opiumul popoarelor”? Dar nu am văzut critici la filme bazate pe credința că există magicieni care controlează destinele omenirii cu inele ori școli de vrăjitori, ca-n *Harry Potter*, ori vampiri, diavoli și zombi diverși, de care producătorii, mai ales cei americani, par să nu se mai sature. Sau pe credința că există mai mult de două sexe – exemplific cu filmul (de desene animate, nici mai mult, nici mai puțin) intitulat *Elemental*, unde apare, înțeleg, primul personaj „*non-binary*” din filmografia companiei Pixar. La alții o fi apărut mai devreme. Oricum, n-am observat ca presa mainstream să aducă vreo critică acestor filme pe motiv că sunt bazate pe niște credințe în care alții nu cred. Îmi pare deci că problema este credința creștină a lui Tim Ballard (de altfel, unii descalifică direct filmul ca un „*Christian thriller*”), convingere întărită de faptul că toate aceste voci acerbe se grăbesc să adauge că Jim Caviezel a jucat rolul lui Isus în producția lui Mel Gibson (ceea ce, pare-se, îl incriminează fără drept de apel în ochii oricărui public inteligent, urban și avizat). Unii merg mai departe și ne amintesc că Jim Caviezel este el însuși credincios (catolic) afirmat. Dacă presa mainstream ar fi conspiraționistă, ceea ce este exclus, ai spune că ni se induce ideea teribilă a unui sumbru complot între Jim Caviezel, Isus Hristos și Tim Ballard (unde mai pui că numele companiei care a produs filmul este *Angell*), porniți perfid să salveze de-aiurea copii traficați pentru sex.

A doua critică, pe același prim rând în articole, este, firește, că filmul este „conservator”. Altfel spus, nu ne putem aștepta să vedem niciun „*non-binary*”, niciun „*them/they*”, „*her/hen*” et co., nicio naștere comisă de un mascul, nicio opinie mai „progresistă” despre cum pedofiliile nu sunt, de fapt, pedofili, ci „*minor-attracted people*”, și, oricum, copiii, dacă nu le-ar băga conservatorii și creștinii în cap că e rău, n-ar fi deloc traumatizați. Cum e asta o

critică e greu de spus fără să pari conspiraționist de dreapta cu potențial de terorism, plus că ar ieși prea lung articolul.

Mai grav, vine nuanța, filmul nu e doar „conservator” – și aici intrăm în dedesubturile labirintice ale periculozității peliculei –, ci „un vehicul pentru teoriile conspirației”, în particular cele clocite de QAnon. Dacă nu știi dinainte despre ce e vorba, nici n-ai să afli doar privind filmul, în care nu apare nici măcar o aluzie. Dar aflăm, din *The Guardian*, de exemplu, că filmul, „îmbrățișat de comunitatea QAnon” fiind, promovează „teorii ale conspirației” foarte nocive, cum ar fi „*Pizzagate*” și „*adrenochrome*”. Prima dintre ele – cine nu știe nici nu va afla din presa mainstream, unde se spune că niște țicniți au acuzat pe nedrept un proprietar de pizzerie din Washington că ar face trafic de copii. Dacă era doar atât, îmi place să cred că nu riscai să-ți vezi canalul șters complet de pe YouTube numai dacă spuneai vorbele „*Pizza*” și „*gate*” una după alta, în această ordine. Dacă dai căutare pentru „*pizza connection*” însă, din eroare, afli că a fost cea mai mare operațiune de trafic de droguri din istorie, organizată de Mafia printr-o rețea de pizzerii din America – i-au prins, i-au judecat, toate bune. Dar, sigur, asta se întâmpla în anii ’70-’80, când nici măcar telefoane mobile nu erau, darămite internet; între timp pizzeriile s-au mai specializat și ele, care cu napoletana, care cu romana, care cu ananas, nu mai poți să faci chiar orice. Cât despre „*adrenochrome*”, sper că e doar o teorie a conspirației. Cert e că niciuna dintre ele nu e menționată în film.

Ar rămâne deci reproșul generic că un film vine să satisfacă elucubrațiile unui grup perceput de unii ca nociv; Miles Klee de la *Rolling Stone* ne spune că *Sound of Freedom* ar fi „un instrument de recrutare pentru extrema dreaptă”. Caz în care ar trebui criticate la fel de dur filmele care alimentează credințele și nevoile de promovare ale altor „comunități” (în această situație, extrem de minoritare) și riscă să recruteze inocenți pentru cauza lor. Avem recentul *Strange World*, de exemplu, unde apare cu mândrie primul personaj *gay* de desene animate. În acest caz, critica nu au făcut-o nici *Rolling Stone*, nici *The Guardian*, ci publicul, o vastă rețea de conspiraționisti care a cauzat, prin nerușinată neprezentare, o gaură de 300 de milioane de dolari în buzunarele companiei producătoare a filmului, celebra și tradiționala fabrică de visuri ale copilăriei, Disney.

Ajungem la punctul trei, care este mai mult o confirmare a celor mai profunde temeri ale cerberilor din mainstream, și anume că Donald Trump însuși a lăudat și recomandat, recent, acest film. Dacă nici asta nu e proba unei conspirații malefice, înseamnă că nu înțelegeți pe ce lume trăiți și care sunt pericolele. Este posibil ca Donald Trump să se fi agățat și el de căruța acestei producții, aplaudate de „conservatori”, pentru a-și face publicitate electorală? Posibil; chiar probabil. Este posibil să se folosească de film pentru a-și ilustra și susține politica de control al frontierei sudice în fața valului de imigrație, care, spune el, a dus traficul de persoane la cote fără precedent? Sigur. Face asta filmul mai puțin bun, *action-packed* și *good vs. evil*? Nu. Mai important: face asta filmul mai puțin bazat pe o poveste *adevărată*? Cătuși de puțin. Asta e și problema.

În aceeași dezordine de idei, faptul că *Sound of Freedom* a fost lansat de Ziua Americii, pe 4 iulie, este, clar, un indiciu de manipulare a publicului inocent de către QAnon, Trump și alți creștini naționalisto-anti-elitisto-teroriști. Pentru că, de exemplu, lansarea filmului *Oppenheimer* chiar în aceste zile, când SUA și Rusia se întrec în referiri tot mai dese la arsenalul nuclear, este absolut întâmplătoare. Așa cum lansarea filmului *Mark Felt. The Man Who Brought Down the White House* (povestea mai mult sau mai puțin fictivă a agentului FBI care, motivat de patriotism, l-ar fi detronat pe Nixon în scandalul *Watergate*) fix în 2017, când asupra lui Donald Trump, pe atunci președinte, planau norii negri ai unei investigații FBI care tindea să-l zboare din Casa Albă (afacerea *Russiagate*, între timp fâsâită), a fost tot o pură coincidență.

Sigur, urmează criticile legate de metoda de promovare și bani. *Vanity Fair* se miră de cele peste 100 de milioane făcute în nici o lună de la lansare; alții nu se miră deloc. Ce supără, pare-se, este că producătorul, compania de film Angel, încurajează publicul, la final, să contribuie la lupta împotriva traficului sexual de copii donând bani organizațiilor care se ocupă de asta, inclusiv prin achiziționarea de bilete la film. Acum, nu știu cât de ortodoxă este metoda, dar nu e ca și când li s-ar băga oamenilor mâna în buzunar mai mult decât li se bagă pumnul în gât pe alte subiecte, pentru alte cauze, cum ar fi cauzele altor „comunități”, pentru care nu publicul, de bunăvoie și nesilit de nimeni, dincolo de propria

conștiință, ci chiar guvernele scot banii publici din buzunarul omului de rând, direct și fără consultare, și-i bagă în reprezentații despre care, dacă nu ați auzit, „*fucking google it*”.

Dar astea sunt doar preliminariile. Urmează artileria grea. Expertii. Inevitabil, ni se citează experți în materie de trafic de carne vie, care vin, țâțâind dezolați din buze, să atragă atenția că filmul *Sound of Freedom* este „*misleading*”, adică înșală publicul – implicat și etern neavizat – asupra adevăratelor pericole ale traficului de ființe umane, care este mult mai „subtil”, nu așa de „flagrant”. De regulă, traficul îl face familia, îl fac părinții, persoane cunoscute (iată un bun motiv de „distanțare socială”, îmi închipui). Or, dacă omul se uită la acest film și vede rețele internaționale profesioniste și sofisticate, tipi înarmați, profituri de miliarde, n-o să mai observe pericolul pus de ciudatul din colțul străzii care le dă copiilor bomboane când vin de la școală, încercând să intre în vorbă cu ei.

În concret, doamna Erin Albright, „avocat și, mulți ani, consultant pe lângă unitățile polițienești antitrafic”, citată de mai multe publicații, inclusiv *Rolling Stone* și *Vanity Fair*, afirmă că această portretizare „senzaționalistă” a traficului de copii poate afecta negativ acțiunile judiciare în cazuri reale de trafic, întrucât, intoxicați de acest film, jurații „vor avea dificultăți să recunoască acele situații de coerciție subtilă și, astfel, nu-i vor condamna pe acuzați”.

Logica acestei critici îmi scapă; oare unde nu sunt expert. Dacă lipsa de subtilitate e motivul de critică, atunci mă întreb ce se mai alege de Hollywood, în genere. În majoritatea cazurilor, o bătă în cap este substanțial mai subtilă decât mesajul unui film american, fie el de amor, de groază, de acțiune, nu mai zic de propagandă. Sau ar trebui să mă aștept ca toți piloții navali americani, pe care posibil să-i vedem curând prin Dobrogea noastră, să fie ca Tom Cruise – dar, dacă nu cerem prea mult, Tom Cruise din *Top Gun* ediția 1986, nu din *Top Gun: Maverick* 2022, în care se dovedește că nici măcar credința lui în salvarea scientologică, sub formă de extraterestru nemuritor Thetan, nu-l poate scuti pe *good old* Tom de bătrânețe.

Expertii-critici nu contestă realitatea tipului de trafic descris în *Sound of Freedom*. Ar fi și greu, câtă vreme există filme documentare cu operațiunile de salvare întreprinse de Tim Ballard, prin organizația lui, Operation Underground Railroad, filme disponibile

inclusiv pe YouTube. Dar ne spun că marea majoritate a victimelor traficului sunt „un-homed LGBTQ youth” (e greu, prin ceața de eufemisme corecte politic, dar înțeleg că se referă la tineri gay sau de unul dintre multele sexe pe care nu-i mai primesc părinții acasă). Or fi, dar *Sound of Freedom* este despre traficul de copii, care nu pot fi calificați după înclinații sexuale, întrucât, prin definiție, n-au.

Ce nu spun experții – și asta mi se pare cel mai interesant – este că traficul sexual de copii nu s-a inventat cu Tim Ballard și *Sound of Freedom*. Că nu este asta primul și singurul scandal – izolat, nereprezentativ, cumva de nișă – în care figurează rețele de pedofili. De exemplu, ar trebui să reamintească publicului, dacă tot sunt experți, de scandalul Franklin, care a izbucnit în SUA la finalul anilor '90 – cu proceduri judiciare, cu comisii parlamentare la nivelul statului Nebraska, cu implicarea profundă, de partea victimelor, a unui senator, John W. DeCamp, care a scris și o carte despre caz (*The Franklin Cover-up*), cu zeci de martori, cu un șef de rețea, Lawrence King, membru de frunte al Partidului Republican – condamnat, în cele din urmă, doar pentru fraudă. Cu un anchetator, Gary Caradori, care tocmai se bucura că obținuse probe video când avionul lui a explodat în cer, cu tot cu băiețelul lui Caradori, în vârstă de 8 ani, și a ajuns bucăți pe pământ, fără servieta cu pozele. Cu unul dintre principalii martori, cutremurătorul Troy Boner, sinucis; altul, o fată, Alisha Owen, trimisă 20 de ani la pușcărie pentru „declarații mincinoase”. Cu un alt martor, Paul Bonacci, victimă și el de la vârsta de șase ani, dar forțat apoi să participe la răpiri și abuzuri, devenit martor central într-o altă investigație, privind dispariția unui alt copil – Johnny Gosch, care, în ciuda părerii experților din presă, chiar a fost luat de pe stradă, și nu de părinți sau cercul lărgit al familiei, ci de o rețea profesionistă, și care nici în „LGBTQ community” nu era, având el doar 13 ani și anul fiind 1982. Cu o rețea care antrena instituții venerabile ca Boys Town, cel mai vechi și mai mare orfelinat/casă de corecție din America. Și, în fine, cu un film documentar despre tot scandalul, intitulat – ha! – *Conspiracy of Silence*, produs de un canal britanic (Yorkshire Television), documentar care era programat pentru difuzare pe Discovery Channel pe 3 mai 1994, dar difuzarea a fost interzisă, cu câteva zile înainte, în mod misterios, și-acum nu-l mai poți vedea decât

într-o copie piratată, ca vai de ea, prin colțurile mai umbrite ale internetului. Asta pentru că, după cum îi spune și numele, este un film „conspiraționist”.

Și nici de scandalul Finders nu ne spun experții nimic, deși recent, în 2019, FBI a deklasificat alte câteva sute de documente, care readuc pe tapet această poveste de la finalul anilor '80, care a debutat cât se poate de sinistru cu șase copii (nu „tineri”, ci copii cu vârste între doi și șapte ani) pe care-i scosese – murdari, nemâncați, sălbăticiți – dintr-o dubiță, ca să ia aer într-un parc din Tallahassee, Florida, doi bărbați bine îmbrăcați. Îi duceau în Mexic, la o „școală specială”, au spus cei doi bărbați poliției. Erau membrii unui grup cu sediul la Washington – nu la o pizzerie, ci în ditamai tabăra oarecum fortificată –, unde autoritățile au găsit, printre altele, instrucțiuni detaliate pentru „obținerea de copii în scopuri nespecificate”, inclusiv prin cumpărare, răpire și schimb, precum și diverse aranjamente de trafic cu Hong Kong, Marea Britanie și alte țări. Au găsit și poze cu copii sacrificând o capră gestantă, dar asta poate părea deja satanism și sacrificii ritualice și nu putem să mergem chiar așa de departe.

Adică noi putem, dar dăm peste scandalul de la grădinița McMartin, care s-a dovedit un fâs judiciar, întrucât tunelele subterane prin care copiii susțineau că erau deplasați de traficanți nu au fost descoperite decât după ce se terminase procesul. Sau peste scandalul de la grădinița bazei militare Presidio, din San Francisco, tot în anii '90, în mijlocul căruia s-a aflat Michael Aquino, șeful „bisericii satanice” Temple of Set. Și, oricum, orice mărturie de abuz ritualic face parte din „sindromul amintirilor false”, care nu este un sindrom, ci o fundație, ai cărei membri, mulți dintre ei experți în pedofilie, vin și contestă în procese orice astfel de declarație din partea victimelor. Chiar și când victimele sunt de vârsta grădiniței și suferă de boli venerice.

Și ar mai putea experții să amintească de cazuri ca acela al lui Marc Dutroux, din Belgia, care a făcut turul lumii începând cu mijlocul anilor '90, cu indiciile cele mai evidente ale unei rețele, al cărei șef nu era Dutroux, ci un anume Jean-Michel Nihoul, care se mândrea, potrivit BBC, că el este, de fapt, „monstrul Belgiei”. Slavă Domnului că s-a dovedit, până la urmă, că martora cea mai vocală, Regina Louf, era foarte nebună și nu exista nicio rețea. „S-a dovedit” în sensul că procurorul de caz a declarat că nu era nevoie

de nicio analiză ADN a probelor descoperite în beciul unde fuseseră ținute fetițele, pentru că „nu exista nicio rețea; prin urmare, nu era nevoie să se caute probe ale existenței unei rețele”. Logic. Judecătorul de instrucție Connerotte, care se ocupa de caz, nu era bun, așa că a fost dat afară – ceea ce a scos în stradă 350.000 de belgieni la Bruxelles, într-un protest enorm împotriva mușamalizării. Dar revolta lor nu a dus la nimic – iar ministrul justiției care a păstorit cazul de n-au mai rămas din el decât Dutroux și soția a ajuns avocat general la Curtea Europeană de Justiție de la Haga.

Ori de cazul din Letonia, de la finalul anului 2000 – caz și el dotat cu comisie parlamentară; după ce comisia a emis un raport care sugera implicarea unor politicieni importanți, presa a descoperit că președintele ei avea legături cu fostul KGB, deci toată treaba nu era decât o „propagandă comunistă”. Logic. Ori, poate, de cazul rețelei Casa Pia din Portugalia, despre care scria chiar *The Guardian*, în 2002, pe vremea când nu avea subtilitatea să înțeleagă ce propagandă insidioasă și conspiraționistă e asta. Cum să spui: „Un scandal privind o rețea de pedofili condusă de la un orfelinat de stat a cuprins ieri Portugalia, amenințând să prindă sub tăvălug diplomați, personalități din mass-media și politicieni de vază”?! QAnon curat, *avant la lettre*. Ori de scandalul, relatat tot de *The Guardian*, în septembrie 2000, când încă ziarul mai era conspiraționist, despre o „imensă rețea de pedofili care vinde filme pornografice violente cu copii clienților săi din Italia, SUA și Germania...”. Ori de uriașa rețea *Wonderland*, anchetată în Marea Britanie și SUA. Ori de rețeaua conexă cu *Wonderland*, *Orchid Club*, descoperită la San Jose. Ori de rețeaua *Landslide*, care avea peste 7.000 de membri numai în Marea Britanie.

Ori măcar de scandalul Epstein, care a ținut luni de zile prima pagină a ziarelor, acum câțiva ani, și s-a finalizat cu un mort (Epstein însuși, sinucis ceva de groază sub nasul gărzilor, în închisoare), o condamnată (Ghislaine Maxwell, care nu era chiar o nimeni în lumea mondenă) și niciun client al rețelei, dincolo de ce spun conspiraționistii (și de Donald Trump, care îl cunoștea pe Epstein, deci...).

Dar experții nu spun astfel de lucruri, nu discută cazuri concrete, nu intră în detaliile triviale, nu? Ei vorbesc în cifre, funcționează pe bază de statistici. Cum ar fi că traficul sexual aduce profituri de 99 de miliarde de dolari pe an traficantilor și cam

20% dintre victime sunt copii – după surse reproduse și la noi, recent, într-un articol al domnului Astărăstoae. Un raport UNICEF din 2003 constata că numărul copiilor traficați era (acum 20 de ani, deci) de 1,2 milioane *anual*, iar industria era evaluată la 10 miliarde de dolari pe an; adăugând, între timp, folosirea pe scară largă a internetului și a rețelelor de socializare, unde se cumpără, efectiv, întâlniri cu minori, escaladarea fenomenului nu poate mira pe nimeni. În ciuda a ceea ce spun experții, criticând *Sound of Freedom*, e greu de crezut că toată industria asta uriașă stă pe umerii câte unui unchi scelerat ori ai vreunei codoașe de mahala.

Ori, ori, ori – cazuri, scandaluri, statistici – lista poate continua, din păcate, pe zeci și zeci de pagini. Poate de-asta nici nu ne spun experții și presa mainstream nimic despre ele. Ar ocupa prea mult loc. Mai grav, ar fi o deturnare a atenției de la ceea ce ne amenință cu adevărat viețile și sănătatea mintală, spirituală și socială: credința creștină, conservatorismul, conspiraționistii.

Vanity Fair își încheie articolul cu concluzia că, în ciuda speranței producătorului, că filmul va uni oamenii într-o luptă în apărarea copiilor, *Sound of Freedom* „demonstrează că există diferențe de opinie care nu pot fi depășite”; suntem într-un război tribal de natură politică. Mie, uneia, toată furtuna creată în jurul acestui film îmi aduce aminte de o remarcă a lui Anatole Broyard, critic literar care a scris ani de zile la *The New York Times*: „Numai paranoicii mai observă câte ceva”.

„Căci nu toate lucrurile adevărate vor fi spuse tuturor.”
Episcopul Clement din Alexandria

Presă americană este cutremurată în aceste zile de audierile organizate de Camera Reprezentanților pe subiectul OZN. De fapt, nu chiar „OZN”, adică „UFO” – *Unidentified Flying Objects* (obiecte zburătoare neidentificate), ci mai noul „UAP” – *Unidentified Anomalous/Aerial Phenomena* (fenomene anormale/aeriene neidentificate). Noua etichetă pare mai acoperitoare decât cea cu care ne-am obișnuit, și asta nu este, poate, întâmplător.

Audierea de miercuri, 26 iulie 2023, nu este prima pe acest subiect ținută de Congresul american. Au mai avut loc astfel de audieri și acum vreo 50 de ani. Dar, mai recent, după mai bine de o jumătate de secol de ignorare obstinată (și de ridiculizare a martorilor), se pare că subiectul UFO/UAP a devenit un punct central de interes și, mai ales, de îngrijorare pentru legislativul american și pentru presă. Cum titra revista *Forbes* pe 25 iulie, subiectul a ajuns „din tabu, mainstream”.

Mulți se întreabă: *de ce?* Sau, mai exact, *de ce acum?*

Fenomenul OZN devine brusc mainstream începând cu 2017

Începând cu 2017, un subiect care, doar menționat să fi fost în cercuri oficiale, putea să distrugă cariere și reputații (și a și făcut-o) a devenit, brusc, nu doar acceptabil, ci vedetă a presei mainstream. Gheața a spart-o *The New York Times* în decembrie 2017, cu un articol care trântea sub nasul cititorului inimaginabilul: Pentagonul avusese, cu un deceniu în urmă, un program secret de cercetare a fenomenului!

Au urmat alte revelații, reflectate pe primele pagini în presa americană centrală, despre piloți navali care observaseră obiecte zburătoare ciudate în anii 2014 și 2015.

* Publicat sâmbătă, 29 iulie 2023, 19:03; actualizat duminică, 30 iulie 2023, 11:27; <https://www.activenews.ro/opinii/OZN-urile.-De-ce-acum-183443>.

În iunie 2019, Congresul a ținut o serie de audieri secrete pe subiect – secrete, dar suficient de tulburătoare ca unii kongresmeni să-și exprime public „îngrijorarea” față de pericolul evident reprezentat de fenomen.

Ulterior, în aprilie 2020, Pentagonul declasifica imagini cu obiecte strănii observate pe cer în trei incidente separate, în 2004 și 2015, și, la solicitarea Congresului, redacta, un an mai târziu, un raport în care dezvăluia că, începând cu 2004, Pentagonul înregistrase 144 de „fenomene aeriene neidentificate”, dintre care 143 aveau origini imposibil de determinat (atmosferice sau extraterestre). Congresul s-a arătat alarmat că Pentagonul nu avea mai multe date (ceea ce ar fi fost de așteptat, ai zice, fenomenul fiind amplu raportat, în modernitate, începând cu anii '30) și, în decembrie 2021, a înființat o agenție specială pentru investigarea fenomenului, All-domain Anomaly Resolution Office, care urmează să funcționeze sub pălăria Defense Intelligence Agency și Department of Defense.

În tot acest timp, subiectul a fost abordat la cel mai înalt nivel al presei mainstream – *The New York Times*, *The Washington Post*, *The Guardian*, *The New Yorker*, *Live Science*, *Forbes* – și pe canalele mari de televiziune, la CNN, la FOX News, la NBC News – și sunt doar câteva exemple. În februarie 2023, președintele Biden anunța constituirea unei echipe speciale de investigare a fenomenului.

În fine, după audierea, în luna mai 2022, a unor oficiali de la Pentagon, miercuri, pe 26 iulie 2023, Congresul a audiat alți trei martori, dintre care cel mai important pare a fi David Grusch, ofițer de informații care a făcut parte dintr-o unitate specială de cercetare a fenomenului „UAP”, devenit „whistleblower”.

Acum o lună, Grusch dădea un interviu pe larg la *NewsNation*, în care relatează, frustrat, că poporului american i se ascund „de decenii” informații extrem de importante despre fenomen; că guvernul american deține de mult timp aparate de zbor „exotice” aterizate ori prăbușite pe Pământ, inclusiv aparate intacte, ba chiar și resturi biologice ale piloților acestor aparate, numiți *Non-Human Intelligences* – NHI (inteligente non-umane); că probele culese de la aceste epave sunt periculoase pentru om, iar cei care lucrează cu ele își riscă viața; că fenomenul ar putea fi „extra-dimensional”, mai degrabă decât, strict vorbind, „extraterestru”; că NHI nu sunt neapărat benigne; că oameni au fost răniți sau au murit din cauza